

Keď príde zima

Peter S. Milan
Kateřina Sládková

do Snehovej Vsi

*čarobné
príbehy*

Keď príde zima

Peter S. Milan
Kateřina Sládková

do Snehovej Vsi

Vianočná jazda

„Tak už pod'. Začína sa stmievať,“ ťahala Marienka Jožka za rukáv. „O chvíľu príde Ježiško a keď budeš hnevať, nič nám neprinesie,“ pofňukávala.

Jožko je už veľký chlapec. Chodí do druhej triedy. Má tašku, zošity a peračník. Ale aj poriadne hnevá. Odvráva doma i v škole. Minulý týždeň dokonca priniesol poznámku v žiackej knižke a k tomu navyše veľkú päťku. Ale vôbec nič si z toho nerobil. Uličník. Dokonca tvrdil, že žiadny Ježiško nechodí. Darčeky si vraj dávajú ľudia, a tak mu je poznámka fuk.

Marienku to rozplakalo. Každý rok písala Ježiškovi, snažila sa byť dobrá a možno aj preto jej Ježiško nosil darčeky. Nosil ich aj Jožkovi, ale tento rok ich asi nedostane, pretože braček naozaj, ale naozaj veľmi hneval.

Marienka je drobcec zo škôlky, ale na budúci rok... to už bude niečo iné. Bude prváčkou! Keď písala Ježiškovi list, veľmi si priala tašku do školy. Nevadí, že ju ešte nepotrebuje. Postavila by si ju na skrinku a pred spaním by sa na ňu pozerala. Alebo by sa mohli hrať s Luckou na školu.

Vlastne ten list Ježiškovi ani až tak listom nebol. Nepozná totiž ešte písmenká, ale všetko mu pekne namaľovala.

Jožko sa jej posmieval a ťukal si na čelo. „Veď počkaj v škole. Ono ťa to tešenie prejde hneď po prvej guli,“ doberal si ju. Ale to bolo pred pár dňami. Teraz je Štedrý deň.

„Tak už pod'!“ čertila sa Marienka.

Deti sa celý deň sánkovali na stráni. Až popoludní Jožko navrhol: „Chlapci, pod'ťe si postaviť snehuliaka. Našiel som v záhrade kastról, bude ho mať ako čiapku.“ Chlapci, väčšinou Jožkovi spolužiaci, zaparkovali sane na kraji lesa a začali gúľať snehové gule. A šlo im to pekne odruky. Gúľali a gúľali, až boli gule také veľké, že ich takmer nezdvihli. Len hlava sa im akosi nepodarila. Keď na ňu nasadili hrniec, vôbec ju nebolo vidieť.

„Chacha, nemá hlavu,“ vyškieral sa im Tomáš z vedľajšej triedy, ale prv než ho chlapci stihli zguľovať, ušiel im na sánkach a mastil domov.

„Jožko, pod' už,“ naliehala Marienka na bračeka,
„o chvíľu sa už budú rozdávať darčeky a ak nebudeme doma na večeru, určite nič nedostaneme.“
„Tak dobre,“ súhlasil Jožko.

Ostatní chlapci tiež nasadli na sánky a dali si ešte posledné preteky. Jožko dlho viedol, ale tesne pred cieľom dole v zákrute pri krčme ho predbehol pehavý Lukáš od susedov a ešte naňho vyplazil i jazyk. Inokedy by ho Jožko pod kopcom zmastil, ale dnes nie. Je predsa Štedrý deň. Dole pod smrekom nechal sane a potom sa rozbehol i s Marienkou domov. Na kopci nad dedinou už nebolo ani živej duše.

Snehuliak chvíľu stál, ani sa nepohol, a potom začal lamentovať:

„Doparoma, to je dnes mládež! Ani snehuliaka to nevie postaviť. Pripadám si s tým hrdzavým kastrólom na hlave ako bezhlavý rytier. A nič nevidím. Namiesto šable mám v ruke metlu a miesto brnenia len gombíky z uhlia. Darebáci nezbední,“ brblal a metlou si nadvihol priezor. Vykukol jedným okom, potom druhým. A vtom si ju všimol – obďaleč stála slečna Snehuliaková. Bola o čosi menšia než on. Stavali ju totiž dievčence. Na hlave mala starú čiapku, nos ako mrkvičku a v ruke... Čo to drží?! Ved' je to obrátená lopata na odhrňanie snehu. Drží ju v ruke ako transparent. Ale čo je to na nej za nápis?“

Vianočné sánkarské preteky

Vtom si Snehuliak všimol, že sa na neho slečna Snehuliaková díva a chichúňa sa. Prestal na ňu zívať a rýchlo si na hlave upravil kastról, aby nebolo vidno veľkú prehrdzavenú dieru, ktorou mu dovnútra fučalo. A tiež, aby slečna Snehuliaková nezbadala, že mu je kastról príliš veľký.

„Dobrý deň,“ pozdravil zdvorilo. „Prosím o prepáčenie, vôbec som si vás nevšimol.“

„Ani ste nemohli,“ chichotala sa slečna Snehuliaková. „Chvíľami som si dokonca myslela, že ani nemáte hlavu, že miesto nej máte len ten kastról.“

Snehuliaka začínala prostoreká Snehuliacka trochu zlosťiť, ale nechcel sa hádať.

Preto zmierlivo podotkol:

„To viete, deti.“ A zahľadel sa zasnene do údolia... „Sú Vianoce...“ dodal. „Ako ich oslávime?“

„Kto my?“ zadivila sa Snehuliacka,
„snehuliaci tiež slávia Vianoce?“

„A prečo nie?“ odvetil Snehuliak, ale pritom sám nevedel, ako na to. Pod kopcom žiarili domčeky Snehovej Vsi. Niekde ľudia ešte len sadali k stolom, inde už spievali koledy.

„No, najskôr si uvaríme večeru, po nej si rozdáme darčeky... a potom... sa pôjdeme sánkovať!“ Na to sa Snehuliak tešil najviac. Sánkovanie je pre snehuliakov tou najúžasnejšou zábavou.

„Večeru?“ divila sa znovu Snehulička.

Vôbec nevedela, čo to je. Ani jej nenapadlo, že by snehuliaci mali niečo jesť.

„No jasne...“ odpovedal sebaisto Snehuliak. Keď zazrel v uhlíkových očiach snehovej slečny rozpaky a neistotu, rozhodol sa. „Dnes budem variť ja! Pripravím snehové gule posypané inovatkou. Nasledovať bude vynikajúci múčnik, a to lámané cencúle, zvané snehuliacky trhanec, zaliate vodou z potôčika.“

Snehuličke sa od nadšenia rozžiarili oči.

„Zatiaľ čo vy budete variť, ja prichystám stôl.“

A už sa kolísala k stolíku bufetu, kde ešte pred chvíľou predavač Vandas predával chlapcom teplé klobásky a mamičky popíjali horúcu čokoládu. Miesto príborov nachystala na stôl vetvičky. Kdesi v diaľke odbíjal zvon kostola siedmu hodinu večer. Z údolia sa niesol i tichý spev kolied. Bol Štedrý večer, plný očakávania a lásky.

„Táák. Tu to máme,“ zahlaholil Snehuliak a položil na stôl snehové gule, potom ich čímsi posypal – to je asi tá inovatka, pomyslela si slečna Snehuliaková.

V domčeku u Jožka a Marienky už dojedli. Mamička sa tajomne usmievala a hovorila: „Deti, poďte, zaspievame Ježiškovi koledy, aby k nám trafil.“

„Mamička, ja skočím do kôlne po drevo, aby nám nevyhasol oheň v peci. A pozriem sa, či tu už náhodou nebol Ježiško,“ povedal otecko. Tohto roku u Jožka a Marienky ozdobili krásnu jedličku v záhrade. Oteckovi bolo ľúto stromčekov, ktoré ľudia v lese odrežú len preto, aby ich mali pár dní doma a potom ich vyhodili.

Mamička i deti spievali jednu koledu za druhou.

Medzitým už na kopci párik snehuliakov dovečeral.

„Ale čo darčeky? Žeby na nás Ježiško zabudol?“ rozhliadal sa Snehuliak smutno.

„Blázonko. Nezabudol. Ty si vari písal Ježiškovi list?“ odvetila Snehulička.

„Nepísal. Vidíš. Ved' on ani nevie, kam by mi mal darček priniesť,“ uvedomil si Snehuliak a už-už sa chcel zmieriť s tým, že Ježiško chodí len v údolí a u nich na stráni pri lese nie, keď si niečo všimol.

„Pozri, pozri...“ ukazoval metlou na smrek pod kopcom.

„Nezabudol! To sú predsa sane. Tak veľmi som si prial dnes večer sa sánkovať.“

Ako to len ten Ježiško mohol vedieť? Ďakujem, Ježiško!“ uháňal po sánky ako odušu.

Vytiahol ich na kopec. Boli to Jožkove sane, ale to Snehuliakovi nevadilo.

„Pod', zvezieme sa spolu. Ako chlapci. Ja budem vzadu a ty vpredu.
Ty sa povezieš a ja budem riadiť.“

Otecko sa už medzitým vrátil s otiepkou dreva a priložil do starých liatinových kachlí.
Oheň polienka hladno oblizol. V domčeku bolo hneď teplejšie.

„Deti, poďte sa pozrieť, či vám Ježiško nepriniesol náhodou nejaké darčeky. Niečo som pod stromčekom zazrel.“ Otvoril dvere do záhrady. Stromček prekrásne svietil. Sneh sa v jeho žiari trblietal, akoby bol posypaný malými drahokamami.

„Rýchlo sa oblečte a poďte sa pozrieť!“

Prvý bol vonku Jožko, ale rovnako nedočkavú Marienku predbehol len o vlások.

„Ociííí, mamíííí, to je krása!“ Deti sa s rozžiarenými očami pustili do rozbaľovania darčiekov.

Marienka dostala tašku do školy, peračník a krásne korčule. To preto, aby mohla robiť piruety na rybníku, rovnaké, aké videla na ľadovej revue. Jožkovi Ježiško doniesol nádhernú hokejku a auto na vysielачku... „To je nádhera,“ vykrikoval a hneď sa ho chystal vyskúšať.

Mamička sa spokojne túlila k oteckovi, z ktorého vyžaroval pokoj a pohoda.

To už si Snehuliak omotal okolo krku šál a kastról si na hlavu narazil ako helmu. Pred neho si na sane sadla slečna Snehuliaková, odrazili sa a už svišťali z kopca.

„Ty si ale šikovný, všetko tak dobre vieš,“ hrkútala Snehuliačka.

„Už si na saniach niekedy jazdil?“

„Nie,“ odpovedal Snehuliak sústredene. Sane sa rútili z kopca a naberali rýchlosť. Nabehli na prvý mostík, ktorý si postavili piataci, aby mohli trénovať skoky na lyžiach. Snehuliaci nadskočili a keď dopadli na zem, sane podozrivo zapraskali. Ale vydržali. Horšie bolo, že Snehuliakovi zmizla hlava v kastróle, takže vôbec nevidel.

A tak sa rútili ako neriadená strela.

Slečna Snehuliaková sa už začala báť...

„Pomóóóó! Nie tak rýchlo! Zastav, prosím.“

„Rád by som, ale neviem ako. A navyše nič nevidím.“

„Pozóóór!“ chcela pilota ježiškovských saní včas varovať, ale neskoro.

